

Člověku s těžkou nemocí nebo umírající je pořád člověk, lze k němu přistupovat jako k rušivému elementu, znepokojivému faktu nebo k ohrožení, nebo raději k neviditelnému, neexistujícímu. Někdy také jako k neštěstí. V lepším případě jako k objektu péče, případně soucitu. Prožijeme-li však plně setkání s tímto člověkem, máme příležitost zaslechnout výzvu, kterou nás Bůh, k jehož obrazu jsme stvořeni, volá k solidaritě spolulidství, k sebedarování, sdílení a doprovázení se na cestě k němu.

Man with severe illness or dying, it is still a person, be it approached as a disruptive element, a worrying fact or danger, or rather to an invisible, non-existent. Sometimes as a disaster. In better as if the object of care or compassion. We spend the not fully meeting with this man, we have the opportunity to hear a challenge to our God, whose the image we are created, calling for solidarity spolulidství, the self-giving, sharing and accompaniment on the journey towards him.